

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐὼν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὅ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σὺν χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Ἰούλιος, ἑβδόμη καὶ εἰκοστή,
μᾶς ἦλθαν καὶ ἄλλοι πρόσφυγες γνωστοί.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ τριάντα σὺν ἐνέα,
τοῦ Κιλκίς τὰς ἐπετείους παλληκάρια ψάλλουν νέα.

Ἐπέτειος κλεινὴ,
ποῦ κόσμον συγκινεῖ.

Ἐπέτειος καὶ πάλι
τῆς μάχης τοῦ Κιλκίς,
ἐνθύμησις μεγάλη
νίκης ἐλληνικῆς.

Ποιῶς εἶναι τάχ' αὐτός,
ποῦ μπαίνει σὲ θαφνῶνα;
ὁ νικητῆς Στρατὸς
μὲ τὴν χρυσὴ Κορῶνα.

Σαλεύουν ὄγκοι βράχων,
σαλεύουνε βουνά,
σὲ μνήματα προμάχων
μνημόσυνα τρανά.

Πατρίς, Πατρίς φωνάζουν μ' ἐλπίδες,
καὶ ἀρχαῖα παλληκάρια,
κτυπῶντας τῆς ἀσπίδες
ἀπάνω σ' τὰ κοντάρια.

Κι' ὁ Ρήγας, ποῦ τοῦ δίνει τῆς Παναγιᾶς ἡ χάρις
νέους χυμοὺς ἀλκῆς,
θυμᾶται τὸ Κιλκίς,
καὶ φαίνεται σὰν πρῶτα τῶν θρύλων καββαλάρης.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Π.—

Δὲν μοῦ λές ἀληθινά,
τί σοῦ κάπνισε ξανά,
συμπολίτη μου παλάδρα.

Καὶ τὰ γένεια σου μαδάς
καὶ φωνάζεις καὶ πηδάς
ἵστοῦ καλοκαιριοῦ τὴν λαύρα;

Φ.—

Ἐτελείωσε κι' αὐτὸ
τῆς Ἀγγλίας μας τὸ κάζο,
καὶ χαρούμενος πετῶ
καὶ χαρούμενος φωνάζω.

Πάει τοῦτ' ἡ συμφορέλια...
σήμερα κι' ἐγὼ μὲ γέλοια.
στρώνομαι στὴν πρασινάδα.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
ἐξυμνῶ τὴν Ἑγγλιτέρα,
τὴν καλὴ μας φιλενάδα.

Πάει τοῦτ' ἡ συμφορά,
ποῦ μᾶς πλήγωσε σκληρά,
κι' ὁ καθέννας ἄς χαρῇ...

Τώρα φιλικῶς θὰ δράσῃ,
καὶ βεβαίως θὰ περάσῃ
τοῦ Ναυάρχου τὸ μπουρί.

Ἀναγγέλλω χαρμὸσύνως
πῶς ξεθύμωσε κι' ἐκείνος...
τί χαρὰ μὲς στῆς χαράς.

Τὼρ ἀρχίζουν χειραφίαις,
τώρα παύουν νηροφίαις,
κι' ἄλλαις τέτοιαις συμφοραῖς.

Στὴν χρυσή μας τὴν Ἀγγλία
ξανασκύβω τὸ κεφάλι,
ποῦ τὴν τόση μας φιλία
ἐξετίμησε καὶ πάλι.

Ὑμνους μόνο νὰ προσφέρῃς
γὰ τοὺς Ἀγγλους, προσφιλή...
ἔχει δίκη κι' ὁ Δευτέρης,
ποῦ τοὺς ἐκτιμᾷ πολύ.

Τὴν Ἀγγλίαν μὴ λησμόνει,
τὴν Ἀγγλίαν εὐγνωμόνει,
καὶ μὲ λύρας ἑπταχόρδους

ψάλε τοὺς τρανοὺς τῆς Λόρδους,
ποῦ χουνε τῆς λήραις κρούτια
καὶ μᾶς βλέπουν σὰν κουνούτια.

Τὴν Ἀγγλίαν μὴ λησμόνει,
τὴν Ἀγγλίαν εὐγνωμόνει,
κι' ἂν στὰ πλούτη μας αὐτὰ
μᾶς δανείσῃ καὶ λεφτά,
τότ' ἐπούλωνε πληγαίς,
καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει
σ' ὅτ' ἡ φιλενάδα θέλει
ν' ἀπαντᾷς μονάχα γέες.

Εἰς τὴν γῆν τὴν ἀηδὴ
ὅταν ἤμουνα παιδί
ῥυνηγοῦσα τὰ παιχνίδια.

Κι' ἐπαίξα κι' ἐγὼ σὰν ὄλους
τὴν ἀμπάριζα, τοὺς σβώλους,
τῆς ἀμάδες, τὰ καρύδια.

Ἀλλὰ τώρα, ποῦ χω πείραν,
ἀλλὰ τώρα, ποῦ μ' ἐπήραν
τὰ σαχλόγεράματα.

Μ' ἄλλους φίλους φουκαράδες
θέλω μοναχὰ παράδες,
κι' ἄλλα τέτοια πράγματα.

Μὴν ξεχνᾷς, ξερὸ κεφάλι,
τῶν Ἑγγλέζων τὴν φιλία...
εἶδες δάνειο καὶ πάλι,
ποῦ θὰ γίνῃ στὴν Ἀγγλία.

Δάνειο πολεμικὸ,
δάνειο, τρομακτικὸ,
δάνειο, ποῦ σὰν τὰκούσης
μὲς στοῦ πλούτου μας τὰ χάλια,
θὰ σοῦ πέσουνε τὰ σάλια,
καὶ θὰ πάθῃς παρακρούσεις.

Στὸν πλανήτην τὸν κλεινὸν
εἶναι κατὶ τι δεινὸν
νὰ χρωστᾷς τῆς Μιχαλοῦς.

Κι' ἄλλοι νᾶχουν πακτωλοῦς,
κι' ἐμεῖς πάλι, φίλη κἀρα,
νὰ μὴν ἔχωμε δεκάρα.

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τῶν πόνων
οὐκ ἐπ' ἄρτι ζῶμεν μόνον,
μὰ σὰς λέγω, πατριῶται,

πῶς χωρὶς νὰ ξέρουν γιάντα
θὰ ζῆτεῦν παράδες πάντα
ἔθνη, κράτη, κι' ἰδιῶται.

Βεβαίως στὸν Παράδεισον καὶ στὴν ζωὴν τὴν ἄλλην,
ὅπου δὲν βλέπεις τῶν βροτῶν ἀγρίαν βιοπάλην,
ὁ πλούσιος παρακαλεῖ τὸν πένητα νὰ τρέξῃ
καὶ μὲ νεροῦ σταλαγματιὰ τὰ χεῖλη νὰ τοῦ βρέξῃ.

Ὅμως ἐδῶ στὸν σπαραγμὸν αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
ὅπου σὲ σάρκες ἐντρυφὸν ἀνθρωποφάγοι σκύλοι,
νομίζω πῶς παρακαλεῖ τὸν πλούσιον ὁ πένης
νὰ τοῦ δροσίῃ μιὰ στιγμὴ τὰ διψασμένα χεῖλη.

Κόσμος χαριτωμένος,
καὶ τῶν βροτῶν τὸ γένος
τρισάθλιον σφαδάζει.

Καὶ κάθε τόσο δόλους,
ποῦ σκιάζουν καὶ διαβόλους,
γιὰ τὸν παρὰ σπουδάζει.

Ἀνθρωποὶ διαλεκτοὶ
κάνουνε μιὰ φρικτὴ
στὸν Μαρμωνα θυσία.

Κι' ἀνάβουνε φωτῖαις
καὶ γίνονται βουτῖαις
στὴν αἵματοχυσία.

Ὑμνεῖται περισσῶς
ὁ Μόσχος ὁ χρυσός,
καὶ φλέγει σὰν Ἡφαίστειον.

Εἰς ὥρας τρομερὰς
βάλαμον ὁ παρὰς
καὶ ντάτις ντὶ κουέστιον.

Τοῦ μπί ὁρ νὸτ τοῦ μπί;
τάχα θὰ ξαναμπῇ
μέσα στὸ Κεντρικὸ μας κανένα νέο δάνειο
νὰ δοῦμε φῶς οὐράνιο;

Ὁνειρα μὴ ζῆτῃς...
στοῦ κόσμου τὸ καμίνι
ἐκείνος νικητῆς
στὸ τέλος θ' ἀπομείνῃ,
ποῦ θάχῃ πορτοφόλα γεμάτη γιὰ φωμί,
καὶ σ' ἄλλους θὰ μπόρῃ νὰ δώσῃ συνδρομή.

Ὁρθοῦται κολοσσὸς
ὁ Μόσχος ὁ χρυσός,
τοῦτον καὶ σὺ προσκύνῃ.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ψώρα
κι' ἐγὼ σὲ βλέπω τώρα
σὰν Ἀγγλικὴ στερλίνα.

Μὴν εἶσαι πάντα βλάκας καὶ κουφιοκεφαλᾶκης,
μὴ σήμερα πολέμους γεραίρης καλλινίκους,
ἐγὼ κι' ἐν παροιμίαις ἐλάλησα πολλάκις

κι' ἔκαμα παραινέσεις πρὸς νέους Δημονίκους
σὰν ἄλλος Ἴσοκράτης, σὰν γέρος ἐμβριθής,
πλὴν πάντες ἡλιθίως ἐμειναν ἀπαθεῖς.

Συνεταιρίζου πάντοτε μὲ κάθε χρυσοθήραν...
τῆς Γαλιίας τὴν Λεμπέργκ οἱ Γερμανοὶ τὴν πῆραν,
μὰ τὸν χειμῶνα, Περικλῆ, ποσὼς δὲν ἀμφιδάλλω
ποῦ θὰ ξανάμπουν στὴν Λεμπέργκ οἱ Ρῶσσοι δίχως ἄλλο,
κι' ἔπειτα πάλ' οἱ Γερμανοί, κι' ἔπειτα πάλ' οἱ Ρῶσσοι,
κι' ἔτσι ποῦ λές ὁ πόλεμος ποτὲ δὲν θὰ τελειώσῃ.

Γι' αὐτὸ μ' ὀνειράτα τρελλοῦ
μὴν κοπανᾷς ἄερα...
κοπίαζε κι' ἐπιμελοῦ
κι' ἀπὸ τὸν Σέγκ ἐπωφελοῦ
κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα.

Νὰ τῶχῃς πάντα δίπορτο σὲ κάθε γεγονός,
νὰ γίνῃς ὁ διπρόσωπος ἐκείνος Ἰανός.
Τοὺς οὐδετέρους νὰ κυτᾷς
καὶ χορτασμένος νὰ ῥωτᾷς:
τοῦ μπί ὁρ νὸτ τοῦ μπί;

Τάχα στὸν πόλεμον αὐτὸν
ἀπὸ τὰ κράτη τῶν κουτῶν
ποῖδ σκέπτεται νὰ μπῇ;

Νὰ παῖξῃς καραγκιῶς-μπερδὲ
καὶ μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ,
κι' ὅλο νὰ μπαινοβγαίνῃς.

Νᾶχῃς καὶ τὰ φεγγάρια σου,
καὶ νᾶσαι στὰ παζάρια σου
ταψοῦτης τραγογένῃς.

Παρὰς, θεότης ἀγαστὴ
πάντων ἡμῶν τῶν ὄντων,
κι' ἄνευ αὐτοῦ μηδὲν ἐστὶ
γενέσθαι τῶν δεόντων.

**Ἐπὶ κλήσεως τρελλῆ
πρὸς Μοῦσαν προσφιλή.**

Π.—Κλαίον ἐπικαλοῦμαι τὴν Μοῦσαν Ἐρατῶ...
ἐσὺ βοήθα, Μοῦσα,
κι' ἡ πλάσις ἡ παρούσα
μοῦ φέρνῃ ξερατό.

Μὴν κελαιδῇς γιὰ γάμους
καὶ νυμφικούς θαλάμους
καὶ τῆς εἰρήνης ἔρωτας.

Τώρα καιρὸς νὰ ψάλλῃς
τίγρεις, λεοπαρδάλεις,
δαίνας, ρινοκέρωτας.

Στὸν Μόσχο τὸν Χρυσὸ κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω,
κι' ἐγὼ τὸν μεγαλὸν
μὲ πάθος, μὲ δαυμόνιον,
ὡς κύριον αἰώνιον.

Τούτος μακάριος
Πρωτοσπαθάριος
καὶ Καγκελάριος.

Σ' αὐτὸ τὸ χάλι
μικροὶ μεγάλοι
φωνάζουν πάλι:

Ἀλεξιτήριε,
Μόσχε σωτήριε,
δόξα σοι, κύριε.

Τοῦτον ἐπικαλοῦμαι σὲ χρόνια τρομερά...
τοῦ βάτεμ, ντίδα, μόνε, λέγω' στὴν Ἑρατώ...
θέλω καὶ τοῦ Βαρώνου νὰ πέρνω τὸν παρᾶ,
θέλω καὶ τοὺς Συμμάχους φίλους νὰ τοὺς κρατῶ.

Μὲ χαίρουσαν ψυχὴν
σαλπίζετε' στὰ πλήθη
πῶς τώρα κατ' εὐχὴν
ὁ μπλόκος διελύθη.

Ἐτελείωσε τὸ κάζο κι' ὁ κόσμος ἄς χαρῇ...
πάει καὶ τοῦ Ναυάρχου τὸ φοβερὸ μπουρί,
Βαρεῖτε τὰ βιολιά,
πάλι μὲ τὴν Ἀγγλία
μᾶς ἔδεσε παληὰ
κι' ἀληθινὴ φίλια.

Ἐτελείωσε τὸ κάζο καὶ καθεμιὰ φοβέρα.
ποῦ γέννησε μιὰ κάρικα μ' αὐτὴν τὴν Ἑγγλιτέρα.
Ἐμεῖς μὲ τὴν Ἀγγλία κι' αὐτὴ μαζὺ μ' ἐμᾶς,
ἔτσι μ' ἔχει νὰ φέξῃ κανένας λουκουμάς.

Ἐστὴν κάρικα μας τελεία,
ἔστ' ἂν Ἑλλιοτ φιλιά,
ἐμεῖς χωρὶς Ἀγγλία
δὲν κάνομε δουλειά.

Κι' ἐν μέσῳ τῶν πολέμων κι' ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης
πρέπει καὶ τοὺς Ἑγγλέζους ὡς φίλους νὰ τοὺς κρίνῃς

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ
καὶ νῦν καὶ ἔσθ' ἂν αἰῶνα
ὕμνω τὴν Ἀλβιόνα,
ποῦ δίνει καὶ λεφτά.

Πάλ' ἢ παλαιὰς ἀγάπαις,
καὶ τώρα, βρὲ γαιδοῦρι,
δίνω καμπόσαις φάπαις
καὶ στὴ δική σου μούρη.

Σκέψεις τοῦ Φασουλῆ περίεργος πολὺ.

Τώρα, ποῦ μὲ τὸν πόλεμο συμβαίνουν τόσα λάθη,
τώρα, ποῦ χάνουν πολλοὶ τ' αὐτὰ μὲ τὸ καλάθι,
μοῦπαν πῶς ἔτσι ξαφνικὰ πλοῖο πολεμικὸ
ἔπῃγε' στὸ Καστελλόριζο, ποῦ γιν' Ἑλληνικὸ,
καὶ τὸ κατεβομβάρδισε γιὰ μέρος Τουρκικὸ,
μὰ κατὰ λάθος ἔκαναν αὐτὴν τὴν συφορέλια
κι' ὅλο τὸ Καστελλόριζο λιγώθηκε' στὰ γέλοια.

Εἰς τοῦ Φαλήρου κάθομαι τῷ μορφο τὰ κρογιάλι
κι' ὅλο τὴν πικροθάλασσα κυττάζω μὲ τὸ κιάλι,
μὴ κατὰ λάθος ἔξαφνα κάποιον πολεμικὸ
νομίσῃ καὶ τὸ Φάληρο γιὰ μέρος ἐχθρικό,
καὶ μπὰμ καὶ μποῦμ ἀρχίσουνε βρονταῖς καὶ μπαταρίαις
κι' ἔχομε φασαρίαις.

Μὲς' στοῦ πολέμου τὸ κακὸ
συμβαίνουν τέτοια λάθη,
κι' ἂν γίνῃ τέτοιο ξαφνικὸ
τὸ Φάληρον ἐχάθη.

Κι' ἂν ἔχ' ἡ μοῖρα μας γραφτὴ
καὶ τέτοια δυστυχία,
θὰ λείψ' ἡ Πλάζ ἡ ζηλευτὴ
καὶ τὰ ξενοδοχεῖα.

Θὰ λείφουνε κεράσματα,
μὰ καὶ χοροὶ καὶ τσάγια,
κι' ἐπάνω σὲ χαλάσματα
θὰ κλαίῃ κουκουδάγια.

Γιὰ τέτοια συμφορὰ δεινὴ
παθαίνεται καὶ φρίττει
μὴ ἀλὸ ξεδιωμένο.

Σὰν σκέπτεται τί θὰ γενῇ
κι' ἐκεῖνο μου τὸ σπῆτι,
ποῦναι καὶ χρεωμένο.

Πανηγυρὶς γραμμάτων ἐκ τῶν ὠραιότατων.

Ἐστοῦ Σακελλαροπούλου τοῦ Σπύρου τὴν γιορτὴ
κι' ἐγὼ καμπόσους στίχους θὰ ρίξω' στὸ χαρτί.
Εἰκοσιπέντε χρόνων λαμπρὰ διδασκαλία
χωρὶς φωναῖς καὶ κόμπου φουσκάματα γελοῖα.

Σπορεὺς κι' ὁ Σπύρος σπύρον ἔσπειρε τοῦ καλοῦ,
ἐδίδαξε τὸν Ρήγα ρήματα μεγαλείου,
ἀλλὰ κι' ἐπ' ὀνομάσθη Λατίνος πρὸ πολλοῦ,
μύστης τοῦ Παρθενώου καὶ τοῦ Καπιτωλίου.

Μὲ τοῦτον τὰ Γερούνδια δυσάρεστα δὲν εἶναι,
μηδὲ καὶ τὰ Σουπῖνα.
γκαουντεάμους ἔγκιτουρ... ζήθι, κλεινὲ Λατίνε,
μαζὺ μὲ τὴν Λατίνα.

Ὁραῖαι γάμοι τοῦ Πῶπ τοῦ βλάμη.

Ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πῶς τουτονὶ τὸν μῆνα
ὁ φίλος Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν ἐπῆρε τὴν Χρηστίνα,
τέρψιν ψυχῆς καὶ πνεύματος, κόρην Κορομηλιά,
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχεταὶ τοῦ κόσμου τὰ καλὰ.

Καὶ καμπόσαις ποιηταῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λεωνόρον, ἀνὴρ ψυχῶν ἀγάπη,
μετὰ φραγῆς ποιητικῆς ὅλητα Χρῆστα φράπη,
διαπρεποὺς Κἄθηγη τοῦ
καὶ τῶν Μουσῶν ἀγαπητοῦ.